Наш будиночок майже біля самого моря. У кімнаті повно сонця і солонуватого повітря. Коли море спокійне, ми чуємо, як у воду пірнають чайки. А коли воно розіграється, то спінені хвилі набігають аж на наш поріг.

Двадцять днів тому, коли ми влаштувалися в цій невеликій дерев’яній хатці, то дуже здивувалися, що над дверима ластівки звили собі гніздечко. Середнього зросту чоловікові до нього можна було й рукою дотягнутись.

Не знаю чому, але це гніздо не було побудоване за всіма правилами ластів’ячої архітектури. Пташки не примурували гніздечко наглухо до стелі, як це робить більшість їх родичів, а залишили свою хату без даху. Тому четверо ластів’ят весь час висували пухнасті голівки з гнізда. Здавалося, що вони тягнуться до безмежного моря.

Ми не раз спостерігали, як працьовиті батьки годували своїх ненажерливих дітей. Ще й не було видно матері, а великі жовті ротики розкривалися їй назустріч. Ластівки давали їсти малятам по черзі: спочатку крайньому, політають, політають і другому принесуть чогось смачного, і так кожному. Жодного разу одне й те ж пташеня не одержало підряд дві порції.

На наших очах ластів’ята вбралися в пір’я, виросли. Частенько вони висувалися з гнізда. Коло дзьобиків меншали заїди, а на шийках знизу відростало темно-буре пір’ячко. Такі вони були забавні, що сусідська Таня щодня щебетала:

– Ластів’ята, ластів’ята, покажіть нам оченята.

З усіх будинків збігалися до нас діти, щоб помилуватися чорноокими пташенятами.

Якось на березі моря я збирав різноколірні камінці для акваріума, як підбігла радісна Таня і крикнула:

– Ластів’ята фіззарядку роблять!

– Невже? – не повірив я дівчинці.

– Ходи подивишся.

Ми обережно підкралися до будиночка і, затамувавши подих, почали стежити, як пташеня, вчепившись лапками за краєчок гнізда, залопотіло крильми. Та так швидко, що ледь не зірвалося.

Я дивився на ті вправи малят, і на серці ставало неспокійно, бо знав, що скоро, дуже скоро вони покинуть рідне гніздо. А ми звикли до них, як до рідних.

Одного дня, після обіду, ластів’ята вилетіли з гнізда і почали кружляти в лазуровому небі. Батьки кидалися то до одної дитини, то до другої, ніби хотіли підтримати їх, підставити свої дужі крила, коли малі втомляться. А ластів’ята, відчувши волю і силу, то падали над морем, то невміло ще злітали догори, аж поки не зникли з очей…

Вже зайшло сонце, коли з’явилися ластівки-батьки. Вони кликали ластів’ят, близько підлітали до гнізда, шугали понад землею і морем. Але діти до гнізда не повернулися. Не повернулися і батьки…

Аж наступної весни, коли сонячними іскрами заграє море, в гнізді знову буятиме життя. Може, прилетять ті, що будували кубельце, а може, котресь із ластів’ят.